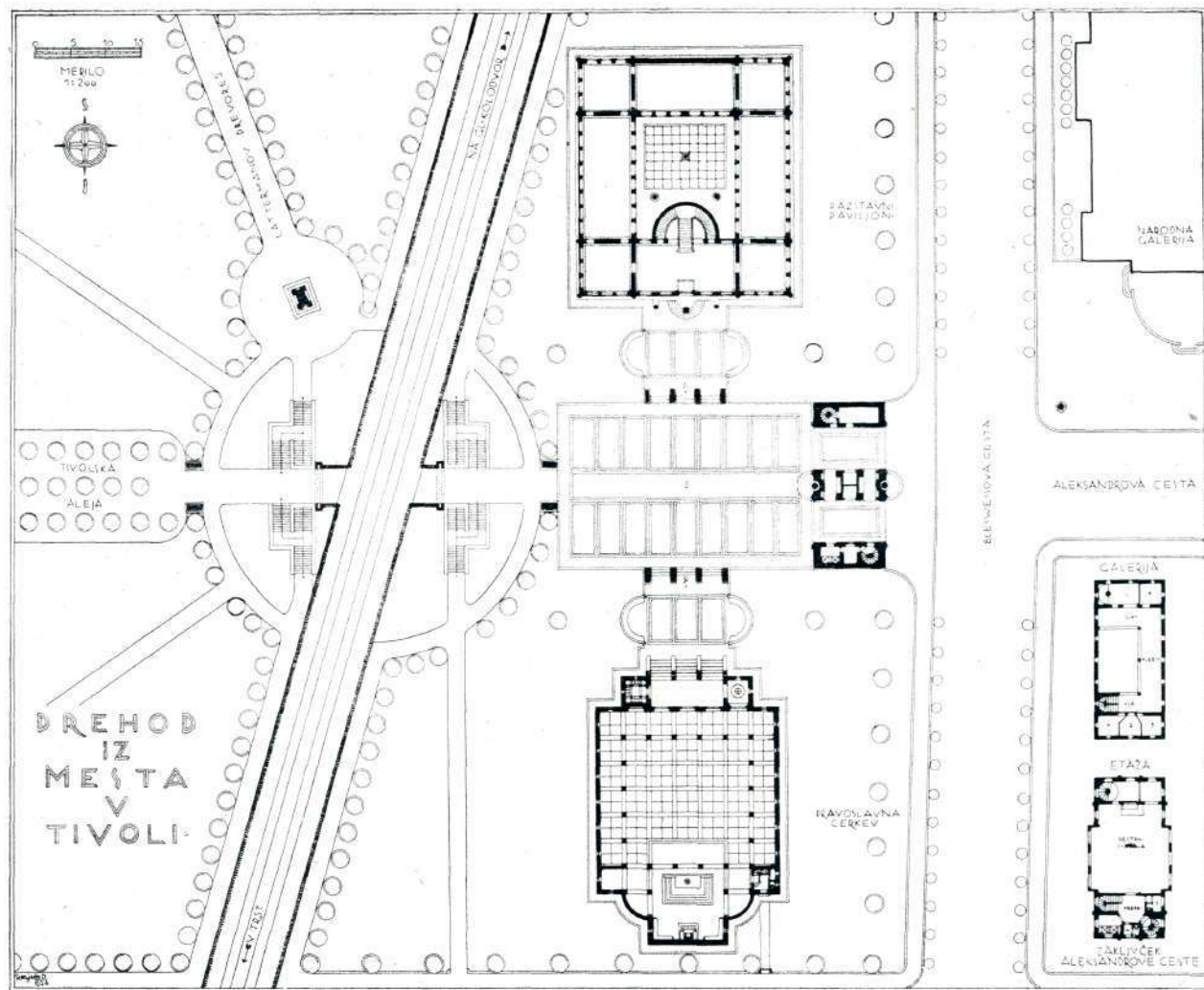

Vurnikova šola: Prehod iz mesta v Tivoli

Zahvalim se za tako nepričakovano proslavo v čast mojemu prihodu. Ne zaslužim takih časti! Upam, da se bomo lepo razumeli! Vsi!

Žvenketajo čaše. Lojze, domači sin, primakne stol k mojemu. Izzivalno tikari skoraj vse gospode. Med pogovorom ugotovi, da sva rojena istega leta. Previden sem. Alojzij Boštjan! Nočem ga razumeti. —

Pripraviti se moram za svojo prvo razpravo. Odprem kazenski spis. Zapplešejo mi črke pred očmi. Alojzij Boštjan!

Boli me glava. Preveč dobrot je včeraj nudila Boštjanova klet. In preveč je bilo govorov na čast mojemu prihodu in na mojo skromno glavo.

Jezim se na predstojnika. Razumem, zakaj je moj prednik odlašal s to razpravo, ra-

zumem, zakaj mi jo je naprtil predstojnik. Ne razumem pa, zakaj mi ni povedal, da bom prvemu sodil Alojziju Boštjanu. Včeraj bi me bil moral opozoriti, prej ko sem prestopil prag Boštjanove kleti.

Boli me glava.

S smelo radovednostjo mi zre Lojze v oči. Njegovemu odvetniku nervozno drhtijo nozdrvi. Gospod Boštjan gleda nekam zamišljeno name. Ko da blodijo njegove misli Bog ve kod in niti ne pazijo na moje besede.

Tožiteljico stresa jok. Briše si solze. Ko da je je sram, sram pred nami, sram pred samo seboj. Ko da ji ni do tega, kako bom razsodil. Njena mati vsrkava z odprtimi usti moje besede. Njen odvetnik napeto posluša.

»Štiri tedne zapora...«